

„Звездното дете“

по едноименната приказка на Оскар Уайлд
Хореография Елена Ангелова, музика Милен Апостолов,
сценография и костюми
Никол Топалова и Микаела Петрова
Участват Захари Нанков, Елена Ангелова и студентите
от НБУ
Десислава Михайлова, Гургана Господинова, Диана
Янкова, Александър Гочев, Габриела Ганчева, Димитър
Спиридонов (глас)
Университетски театър НБУ

В представлението си „Звездното дете“ младата хореографка Елена Ангелова използва едноименната приказка на ирландския писател и драматург Оскар Уайлд за свой изходен материал. В нея авторът продължава да развива темата, която дълбоко го вълнува и която е широко застъпена както в прозата, така и в драматургията му, а именно темата за красотата и как стремежът към нея влияе на човека и го тласка към тъмните ъгълчета в душата му.

В тази детска приказка Уайлд разглежда красотата като катализатор на гордост, високомерие, арогантност. Тема, изключително актуална в съвременното ни общество и особено валидна за позрастващите, които лесно си изграждат модели за подражание в интернет, където красотата и красивото са понятия, които се отнасят предимно до външността на човека и това как той изглежда чрез образа, който сам си гради. Стремежът към външната красота и това да изглеждаме добре пред другите според модата и наложените стереотипи, без да отчитаме вътрешните качества и поведението си спрямо останалите, могат да бъдат изключително вредни за детската психика и да повлияят на самооценката и самочувствието на позрастващите. Проблем, за който предупреждават редица специалисти и който става все по-видим във времена на увеличаващо се дигитално общуване и съществуване на всеки един от нас. Този факт особено силно е изразен през последната година и половина, когато пандемията допълнително ограничи физическото общуване за сметка на дигиталните срещи. Представлението си поставя задачата да предизвика децата да разсъждават върху въпроса за красивото и грозното, за начина, по който общуваме с хората, как се отнасяме един към друг и дали оценяваме околните според действията и поведението им или само чрез начина, по който изглеждат. За това, че поддавайки се на външността, често пренебрегваме същественото в човека отсреща. Сложната философска дилема за вътрешното и външното, гордостта и самолюбието е поставена на сцената чрез смесването на средствата на танца и театъра, изграждайки динамична структура, чието послание е ясно формулирано така, че да достигне до детската аудитория. Именно възрастовата група между десет и шестнадесет години е и основната публика, към която е насочено представлението. Затова и авторите излизат извън чисто детското разказване на история с поука и задават някои по-философски въпроси, на които всеки сам да потърси отговор.

Освен приказката за Звездното дете в сюжета на представлението присъстват също така и откъси от други текстове на автора и по-специално есето „Критикът като художник“, чрез което авторката се опитва да даде и един по-философски поглед върху темата за красотата и нейното интерпретиране от изкуството. Елена Ангелова примесва произведенията на Уайлд с коментари върху темата, направени от изпълнителите в представлението, които са предварително записани и вървят като звукова картина. Самите те са млади хора – студенти от Нов български университет, чийто поглед върху темата се обуславя и от все още малкия им житейски опит. Този факт обаче придава на представлението един по-интимен, по-личен елемент и приближава зрителя до случващото се. Чрез разделянето на движението и словото в постановката протичат две паралелни линии на разказа – абстрактната линия на танца и пряката линия на разказаната история. Съчетаването на тези два елемента дават възможност на зрителя да следи двата разказа независимо един от друг. Хореографката редува абстрактните танцови изпълнения – движения и композиции, заимствани от балета, с наратив, който представя най-общо сюжета и

Звездното дете – танцов театър за деца по едноименната приказка на Оскар Уайлд

„Звездното дете“ по едноименната приказка на Оскар Уайлд,
хореограф Елена Ангелова

поставя основните въпроси в представлението. Така например от приказката на Уайлд е изведена основната линия за красивото момче, което се възгордява, губи красотата си заради коравосърдечното си поведение спрямо останалите, но както във всяка приказка, така и тук финалът е щастлив. Момчето осъзнава грешките си и в крайна сметка възвръща отново не само красотата си, но и истинските си родителски. Метаморфозите, които Звездното дете претърпява са изведени на сцената в танца на Захари Нанков, който е изпълнителят на главната роля. В хореографията и изпълнението на танцора са търсени класическите образи на балета – красотата и прецизността на движението, продължени и в костюма и грима. Този ефект е допълнен и от приказната музика на Милен Апостолов, която има основна роля

в представлението. Именно чрез нея зрителят се потапя в магическия сюжет на Уайлд. Хореографката Елена Ангелова участва в представлението и като изпълнител, партнирайки си със Захари Нанков в танцовите епизоди. Двамата изграждат дует, имащ за цел да пресъздаде катарзиса, през който преминава главният герой в спектакъла. Тези изпълнения с елементи от балета контрастират на по-физическото присъствие на останалите изпълнители, чиито движения са силно хореографирани, но все пак остават в полето на театралното. Освен дебют за хореографката Елена Ангелова представлението „Звездното дете“ е първа професионална изява на сценографките Микаела Петрова и Никол Топалова. Те са автори както на визуалната среда, така и на костюмите и осветлението в постановката. Основният елемент на сцената са пет бели платна, поставени на колела така, че свободно да бъдат придвижвани по сцената от изпълнителите. По този начин платната се превръщат в танцуващи картини, които, също както и главният герой, претърпяват метаморфоза. „Звездното дете“ сполучливо използва абстрактността на движението и танца, за да разкаже алегоричната история за израстването на човека и преоткриването на добродетелите.

АЛБЕНА ТАГАРЕВА